

Posudek diplomové práce Bc. Anny Jagošové

Slovácký verbuňk v interpretaci dětských tanečnicků

86 s. textu, poznámkový aparát, bibliografie, seznam informátorů, textová a obrazová příloha

Zaměření předkládané diplomové práce je zajímavé a vzhledem k tomu, že autorka obrátila pozornost k dětským interpretům verbuňku, i originální. Sám tento výběr otevírá širší perspektivu pro zpracování, protože nejde jen o klasické téma taneční folkloristiky, ale i folklorismu.

Fenomén verbuňku jako sólového mužského tance, původně nepochybně rituálního, je v posledních létech značně aktuální. Je samozřejmé, že by se mu ocenění Mistrovské dílo ústního a nemateriálního dědictví lidstva v rámci UNESCO nedostalo, kdyby zde nebyla mnoha generacemi udržovaná a rozvíjená tradice a péče. Zároveň je tento zavazující titul impulzem a inspirací k dalším aktivitám, které překračují přinejmenším věkovou hranici tanečnicků a tím rozšiřují i paletu funkcí, které tanec může zastávat.

Práce je založena na velmi dobře vybrané bibliografii a kvalitativním výzkumu. Autorka se v úvodních pasážích dobře vyrovnala jak s teoretickým, tak i metodologickým přístupem k tématu. Text má logickou stavbu a je psán příjemným kultivovaným jazykem. (Některé překlepy zde zůstaly zřejmě kvůli nedostatku času na korekturu, nejsou ale zásadního charakteru).

Oceňuji širší etnologické zarámování tématu, objasnění používané terminologie, geografické vymezení, historický exkurs, zamyšlení nad dětským folklorem a jeho scénickým provedením.

Po této přípravě přistupuje autorka k interpretaci výzkumu. Vychází opět logicky z geografického rozčlenění zkoumaného regionu a specifik místních dětských folklorních souborů. Získané výsledky ve zjednodušené verzi reprezentují dva základní postoje, tedy: chlapec by se tento tanec neměl učit v dětském věku, protože je pro něj fyzicky i mentálně nepřístupný; chlapec by měl s nácvičkou začít co nejdříve, aby si přirozeně postupně osvojil základní kroky a figury a mohl je dále zdokonalovat. Oceňuji, že autorka vyzvedá pozitivní i negativní aspekty obou přístupů a nepřiklání se jasně k žádnému z nich. Za přínosné považuji pasáže o krojích, které mají v tomto kontextu funkci tanečního kostýmu, a proto mnohdy nerespektují nepsaná pravidla určená pro nositele oděvu a jeho věk. Stejně zajímavé jsou postřehy „genderového“ charakteru, reflektující problém žen – vedoucích souborů, při nácvičce výhradně mužského tance. V textu je správně zmíněna i role rodičů malých tanečnicků, což je vzhledem k tématu očekávatelné.

Domnívám se, že Anna Jagošová předložila ucelený, dobře zvládnutý text, který naprosto splňuje požadavky kladené na diplomovou práci. Zároveň je vidět, že téma zpracovávala ráda a se zájmem. Doporučuji práci k obhajobě s předběžným návrhem *výborně*.

Praha 3.června 2020

doc. Irena Štěpánová, CSc.